

Sygn. akt II AKa 269/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Czarnota

Sędziowie: SA Dorota Rostankowska (spr.)

SA Anna Skupna

Protokolant: st. sekretarz sądowy Monika Żylińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Mirosława Kido

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2012 r.

sprawy

D. D.

oskarżonego z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu

z dnia 26 kwietnia 2012 r., sygn. akt **II K 124/11**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. - Kancelaria Adwokacka w E., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za postępowanie odwoławcze a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Elblągu rozpoznawał sprawę:

1. D. D. oskarżonego o to, że:

I. w okresie od marca 2011r. do czerwca 2011r. w E., działając wbrew przepisom ustawy, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził do obiegu znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany poprzez odpłatne udzielenie ich w tym okresie małoletniemu W. P. w ilości nie mniejszej niż 100 g za kwotę nie mniejszą niż 2.000,-zł., tj. o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art.56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk,

II. w okresie od grudnia 2010r. do maja 2011r. w E., działając wbrew przepisom ustawy i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz bez takiego celu, wielokrotnie udzielił M. L. środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 12 g, w tym nieodpłatnie w ilości nie mniejszej niż 5 g oraz odpłatnie w ilości nie mniejszej niż 7 g za kwotę nie mniejszą niż 175,-zł., tj. o czyn z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art.58 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art.12 kk,

III. w maju 2011r. w E., działając wbrew przepisom ustawy, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dwukrotnie udzielił małoletniemu D. W. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 2 g za kwotę nie mniejszą niż 50,-zł., tj. o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

IV. w okresie od stycznia 2011r. do czerwca 2011r. w E., działając wbrew przepisom ustawy, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie udzielił małoletniemu R. S. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 25 g za kwotę nie mniejszą niż 470,-zł., **tj. o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,**

V. w sierpniu 2010r. w E., działając wbrew przepisom ustawy, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dwukrotnie udzielił małoletniemu K. N. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 2 g za kwotę nie mniejszą niż 50,-zł., to jest o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

VI. w okresie od 1 grudnia 2010r. do 20 grudnia 2010r. w E., działając wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednokrotnie udzielił małoletniemu J. J. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 2 g za kwotę 50,-zł., to jest o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

VII. w okresie od połowy stycznia 2011r. do dnia 12 kwietnia 2011r. w E., działając wbrew przepisom ustawy, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, małoletniemu K. Z., a następnie w okresie od dnia 13 kwietnia 2011r. do końca maja 2011r., w tym samym miejscu, pełnoletniemu K. Z. udzielił nie mniej niż dwudziestokrotnie środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 23 g za łączną kwotę 575,-zł., to jest o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

VIII. w okresie od lipca 2010r. do sierpnia 2010r. w E., działając wbrew przepisom ustawy, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pięciokrotnie udzielił małoletniemu M. M. (2) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 5 g za łączną kwotę 125,-zł., to jest o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

2. W. P. oskarżonego o to, że:

IX. w dniu 14 czerwca 2011r., w E., wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 0,83 g, to jest o czyn z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w okresie od marca

2011r. do kwietnia 2011r. w E., wbrew przepisom ustawy udzielił małoletniemu K. N. środka odurzającego w postaci 1 g marihuany za kwotę 25,-zł., to jest o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

X. w okresie od 8 grudnia 2010r. do marca 2011r. w E., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, kilkakrotnie udzielił M. K. środka odurzającego w postaci nie mniej niż 5 g marihuany za kwotę 100,-zł., to jest o czyn z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk, w okresie od 8 grudnia 2010r. do stycznia 2011r. w E., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, nie mniej niż ośmiokrotnie udzielił małoletniemu A. Z. środka odurzającego w postaci nie mniej niż 8 g marihuany za łączną kwotę 200,-zł., to jest o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

XI. w okresie od 8 grudnia 2010r. do stycznia 2011r. w E., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, kilkunastokrotnie udzielił małoletniemu A. Z. środka odurzającego w postaci nie mniej niż 7,5 g marihuany, tj. o czyn z art. 58 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

XII. w okresie od 8 grudnia 2010r. do czerwca 2011r. w E., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, czterokrotnie udzielił F. M. środka odurzającego w postaci nie mniej niż 4 g marihuany za kwotę 100,-zł., tj. o czyn z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

XIII. w okresie od 8 grudnia 2010r. do czerwca 2011r. w E., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, nie mniej niż dziesięciokrotnie udzielił F. M. środka odurzającego w postaci nie mniej niż 5 g marihuany, tj. o czyn z art.58 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

XIV. w okresie od 8 grudnia 2010. do kwietnia 2011r. w E., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, kilkakrotnie udzielił małoletniemu M. W. środka odurzającego w postaci nie mniej niż 10 g marihuany za kwotę 225,-zł., tj. o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

XV. w kwietniu 2011r. w E., wbrew przepisom ustawy, udzielił A. K. środka odurzającego w postaci nie mniej niż 0,5 g marihuany, tj.o czyn z art.58 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

XVI. w okresie od maja 2011r. do czerwca 2011r. w E., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, kilkakrotnie udzielił małoletniemu R. S. środka odurzającego w postaci nie mniej niż 1,5 g marihuany, tj. o czyn z art.58 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

XVII. w okresie od 8 grudnia 2010. do maja 2011r. w E., wbrew przepisom ustawy, udzielił kilkakrotnie małoletniemu M. B. środka odurzającego w postaci nie mniej niż 2,5 g marihuany, tj. o czyn z art.58 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

XVIII. w okresie od 8 grudnia 2010r. do początku maja 2011.w E., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, kilkunastokrotnie udzielił małoletniemu P. K. środka odurzającego w postaci nie mniej niż 60 g marihuany za kwotę nie niższą niż 1.200,-zł., tj. o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

XIX. w okresie od 8 grudnia 2010r. do końca grudnia 2010r. w E., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, dwukrotnie udzielił małoletniemu K. K. środka odurzającego w postaci 2 g marihuany za kwotę 50,-zł., tj. o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk,

XX. w okresie od 8 grudnia 2010r. do końca grudnia 2010r. w E., wbrew przepisom ustawy, udzielił małoletniemu P. K. (1) środka odurzającego w postaci 2 g marihuany za kwotę 50,-zł., tj. o czyn z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2012r. w sprawie II K 124/11:

oskarżonego **D. D.** w ramach zachowań zarzucanych mu w pkt. I-VIII oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2010r. do 14 czerwca 2011r. w E., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielił różnym osobom, w tym małoletnim, środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 168,5 g, z czego 166 g udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą uzyskał z tego tytułu w łącznej kwocie 3.495,-zł, i tak:

- w okresie od lipca 2010r. do sierpnia 2010r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pięciokrotnie udzielił M. M. (2) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 5 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 125,zł.,

- w sierpniu 2010r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dwukrotnie udzielił małoletniemu K. N. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 2 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 50,-zł.,

- w okresie od grudnia 2010r. do maja 2011r., wbrew przepisom ustawy, pięciokrotnie udzielił M. L. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 2,5 g, a ponadto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, siedmiokrotnie udzielił M. L. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 7 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 175,zł.,

- w okresie od 7 grudnia 2010r. do 20 grudnia 2010r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednokrotnie udzielił J. J. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 50,zł.,

- w okresie od stycznia 2011r. do początku czerwca 2011r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie udzielił małoletniemu R. S. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 25 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 470,-zł.,

- w okresie od połowy stycznia 2011r. do końca maja 2011r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie udzielił małoletniemu, a od 13.04.2011r. pełnoletniemu K. Z. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 23 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 575,-zł.,

- w okresie od marca 2011r. do 14 czerwca 2011r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie udzielił małoletniemu W. P. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 100 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 2.000,-zł.,

- w maju 2011r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dwukrotnie udzielił D. W. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 2g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 50,-zł.,

zakwalifikował ten czyn z art.58 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk, przy zastosowaniu art.60 § 1 kk, na podstawie art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 kk w zw. z art.60 § 6 pkt 2 kk skazał oskarżonego **D. D.** na karę **2 lat i 4 miesięcy** pozbawienia wolności;

na podstawie art.45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego **D. D.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego mu w pkt.I wyroku w kwocie 3.495,-zł.;

na podstawie art.63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **D. D.** kary pozbawienia wolności zaliczył tymczasowe aresztowanie tego oskarżonego od 17.06.2011r. do 26.04.2012r.;

oskarżonego **W. P.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt.IX oskarżenia i za to na podstawie art.62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę **1 miesiąca** pozbawienia wolności;

oskarżonego **W. P.** w ramach zachowań zarzucanych mu w pkt.X-XXII oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 7 grudnia 2010r. do 14 czerwca 2011r., w E., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru,

wielokrotnie udzielił różnym osobom, w tym małoletnim, środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 106,5 g, z czego 91 g udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą uzyskał z tego tytułu w łącznej kwocie 1.950,-zł., i tak:

- w okresie od 7 grudnia 2010r. do końca grudnia 2010r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednokrotnie udzielił małoletniemu P. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 50,-zł.,

- w okresie od 7 grudnia 2010r. do stycznia 2011r., wbrew przepisom ustawy kilkunastokrotnie udzielił małoletniemu A. Z. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 7 g, a ponadto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, siedmiokrotnie udzielił małoletniemu A. Z. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 7 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 175,-zł.,

- w okresie od 7 grudnia 2010r. do początku maja 2011r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kilkunastokrotnie udzielił małoletniemu P. K. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 60 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 1.200,-zł.,

- w okresie od 7 grudnia 2010r. do maja 2011r., wbrew przepisom ustawy, trzykrotnie udzielił małoletniemu M. B. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 1,5 g,

- w okresie od połowy grudnia 2010r. do końca grudnia 2010r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dwukrotnie udzielił małoletniemu K. K. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 2 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 50,-zł.,

- w okresie od połowy grudnia 2010r. do kwietnia 2011r., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sześciokrotnie udzielił małoletniemu M. W. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 10 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 225,-zł.,

- w okresie od stycznia 2011r. do 13 kwietnia 2011r., wbrew przepisom ustawy, dziesięciokrotnie udzielił małoletniemu F. M. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 5 g, a ponadto w okresie od lutego 2011r. do 13 kwietnia 2011r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, trzykrotnie udzielił małoletniemu F. M. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 3 g, jak również w kwietniu 2011r. - po dniu 13.04.2011r. - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednokrotnie udzielił pełnoletniemu F. M. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 1 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w łącznej kwocie 100,-zł.,

- w okresie od lutego 2011r. do 16 marca 2011r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pięciokrotnie udzielił małoletniemu M. K. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 5 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 125,-zł.,

- w marcu lub w kwietniu 2011r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednokrotnie udzielił małoletniemu K. N. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 1 g, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie 25,-zł.,

- w kwietniu 2011r., wbrew przepisom ustawy, jednokrotnie udzielił małoletniemu A. K. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 0,5g,

- w okresie od maja 2011r. do 14 czerwca 2011r., wbrew przepisom ustawy, trzykrotnie udzielił małoletniemu R. S. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 1,5 g,

zakwalifikował ten czyn z art.58 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk, przy zastosowaniu art.60 § 1 kk, na podstawie art.59 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 kk w zw. z art.60 § 6 pkt 2 kk skazał oskarżonego **W. P.** na karę **roku i 10 miesięcy** pozbawienia wolności;

na podstawie art.85 kk w zw. z art.86 § 1 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego **W. P.** w pkt.IV i V wyroku i wymierzył mu karę łączną **roku i 10 miesięcy** pozbawienia wolności;

na podstawie art.69 § 1 i 2 kk w zw. z art.70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **W. P.** w pkt.VI wyroku łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby;

na podstawie art.72 § 1 pkt 4 kk zobowiązał oskarżonego **W. P.** do kontynuowania w okresie próby nauki w zakresie szkoły ponadgimnazjalnej;

na podstawie art.72 § 1 pkt 5 kk zobowiązał oskarżonego **W. P.** do powstrzymania się w okresie próby od używania środków odurzających i substancji psychotropowych;

na podstawie art.73 § 2 kk oddał oskarżonego **W. P.** w okresie próby pod dozór kuratora;

na podstawie art.45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego **W. P.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego mu w pkt.V wyroku w kwocie 1.950,-zł.;

na podstawie art.70 ust.1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: kartki papieru, suszu roślinnego o wadze 0,73 g, woreczka strunowego, dwóch wag elektronicznych i suszu roślinnego o wadze 0,1 g, zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych z k.162 akt sprawy pod poz.1-6, zarządzając zniszczenie wymienionego suszu roślinnego;

na podstawie art.230 § 2 kpk nakazał zwrócić oskarżonemu W. P. dowody rzeczowe w postaci telefonu komórkowego S. (...) wraz z kartą SIM sieci (...) oraz telefonu komórkowego (...) wraz z kartą SIM sieci (...), zapisane w wykazie dowodów rzeczowych z k.168 akt sprawy pod poz.18 i 19;

na podstawie art.29 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 2 ust.3, § 14 ust.1 pkt 2, § 14 ust.2 pkt 5 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 1.992,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. D. z urzędu;

na podstawie art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 § 1 kpk w zw. z art.17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych D. D. i W. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego D. D. zaskarżając go w części tj. w punktach I, II, III i IV na korzyść oskarżonego zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art.2 § 2 kpk, art.4 kpk, art.5 § 2 kpk, a także art.7 kpk polegającą na naruszeniu zasad: iż podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne, organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego, organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;

2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjęte za jego podstawę, mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na niesłusznym uznaniu, wbrew zebranemu w niniejszej sprawie materiałowi dowodowemu, iż oskarżony D. D.:

- miał świadomość tego, że osoby wskazane w akcie oskarżenia, którym oskarżony w okresie od lipca 2010r. do 14 czerwca 2011r. udzielał środków odurzających w postaci marihuany były małoletnie,

- w okresie objętym aktem oskarżenia udzielił środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 168,5 g pomimo, że materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje, iż mogła być to ilość znacznie mniejsza z uwagi na brak wiarygodnych i jednoznacznych zeznań świadków w tym zakresie;

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec D. D. kary 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy błędnym przyjęciu, że:

- W. P. oskarżony za przestępstwa podobne pod względem przedmiotowym i społecznej ich szkodliwości zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, co prowadzi do nierównego traktowania współoskarżonych w zakresie orzeczonej wobec nich kary;
- na ocenę społecznej szkodliwości czynów ma wpływ osobowość sprawcy oraz jego sposób życia przed popełnieniem przestępstw, podczas gdy przywołane okoliczności nie powinny być brane pod rozwagę, co sprawia, że zachowanie oskarżonego powinno być uznane za wypadek mniejszej wagi zgodnie z art.59 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wniósł o uchYLENIE zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie jego zmianę w pkt. I poprzez orzeczenie kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 5 lat, przy zastosowaniu wypadku mniejszej wagi z art.59 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że nie kwestionuje faktu, iż oskarżony D. D. wprowadzał do obiegu niewielkie ilości środków odurzających w postaci marihuany, które to w części odsprzedawał w różnych okresach czasu innym osobom. Jednakże – zdaniem oskarżonego – większość tych czynów popełniona została w czasie nie objętym aktem oskarżenia i zaniechał on działalności przestępczej w czasie objętym aktem oskarżenia. Kierowane wobec niego pomówienia spowodowane są faktem, iż był on osobą kojarzoną w środowisku jako ten, który rozprowadzał narkotyki. Nie bez znaczenia dla oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego jest również – w ocenie apelującego – znikomy upływ czasu pomiędzy zakończonym a wszczętym kolejnym postępowaniem, wiek świadków, nagminność tego typu czynów w środowisku szkolnym a także poziom percepcji osób zeznających przez sądem, co prowadzi do wniosku, że większość zarzucanych oskarżonemu czynów mogła zostać popełniona przed lipcem 2010r. Większość świadków to uczniowie słabi w nauce, kończący edukację na poziomie gimnazjum przy OHP, wielokrotnie powtarzający klasy. Nie sposób więc – zdaniem skarżącego – wykluczyć, iż osoby te mogły pomylić daty pewnych wydarzeń. Skarżący wskazał, że oskarżony D. D. udzielając małoletnim środków odurzających nie działał z zamiarem ewentualnym, gdyż wiek nabywców narkotyków nie miał dla niego żadnego znaczenia. Oskarżony traktował ich jako swoich znajomych, kolegów ze szkoły a więc nie miał zamiaru udzielania narkotyków osobom małoletnim, jak również nie przewidywał, że zbywa narkotyki takim osobom, godząc się na to. Oskarżony – w ocenie apelującego – nie wiedział ile lat mają: M. M. (2) i W. P.. W ocenie obrońcy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazuje ponad wszelką wątpliwość, iż oskarżony D. D. w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał świadomość, że nabywcy narkotyków byli osobami małoletnimi, a co za tym idzie, Sąd błędnie przyjął kwalifikację prawną czynów, za które oskarżony został skazany. Wątpliwości apelującego budzi również ilość udzielonych przez oskarżonego środków odurzających. W jego ocenie ustalona ilość narkotyków jest zawyżona, gdyż relacje świadków nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Nie sposób również – w ocenie skarżącego – zaakceptować stanowiska, iż ilość 168,5 g. za kwotę 3.495,- zł. jaką uzyskał oskarżony ze sprzedaży marihuany jest znacząca. Czyny oskarżonego winny zostać uznane za wypadek mniejszej wagi, skoro jednorazowo sprzedawał nie więcej niż 5 g. marihuany, która jest narkotykiem „miękkim”. Zdaniem obrońcy, jeżeli oskarżony D. D. udzielał wielokrotnie przez okres jednego roku różnym osobom marihuany, każdorazowo w ilości nie większej niż 5 gram, nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że ilość ta mogła odurzyć sto kilkadziesiąt osób. Taka sytuacja mogłaby mieć miejsce, gdyby taką ilość narkotyku zarzucał oskarżonemu akt oskarżenia jako jednorazowe zdarzenie, jednakże w przedmiotowej sprawie zarzuca się mu czyn z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk, co wyklucza możliwość traktowania ilości narkotyku jako ilość znaczącą czy znaczną. W ocenie skarżącego, łagodniejsza kara wymierzona wobec oskarżonego osiągnie wobec niego swoje cele.

Oskarżony D. D. w piśmie skierowanym do Sądu Apelacyjnego wskazał, że obecnie jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku w Powiatowym Urzędzie Pracy w E. oraz planuje podjąć naukę w liceum ogólnokształcącym dla dorosłych. Poznał również dziewczynę, z którą pragnie zamieszkać i pomóc jej w wychowywaniu dziecka.

Wyrok w odniesieniu do W. P. uprawomocnił się.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego D. D. jest bezzasadna w stopniu oczywistym i nie zasługuje na uwzględnienie.

I.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wykonania przez sąd dwóch podstawowych obowiązków.

Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się do prawidłowego – zgodnego z przepisami postępowania karnego – przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez strony, ale również do przeprowadzenia z urzędu wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego.

Drugi z podstawowych obowiązków sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a więc poza zasięgiem rozważań sądu nie mogą pozostawać dowody istotne dla rozstrzygnięcia kwestii winy. Podstawę zatem wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sądzie orzekającym ciąży przy tym obowiązek badania i uwzględniania w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie co do winy w zakresie przypisanych mu czynów, powinien logicznie i przekonująco uzasadnić. Uzasadnienie więc winno logicznie wskazywać na jakich dowodach oparł sąd orzekający ustalenie każdego istotnego dla sprawy faktu, a także należyście rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciwnie, wyjaśniać istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz się do nich ustosunkować. Nie ma – zdaniem Sądu Apelacyjnego – jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, iż Sąd Okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Należy stwierdzić, iż Sąd orzekający po prawidłowym przeprowadzeniu przewodu sądowego, poddał zgromadzony materiał dowodowy wszechstronnej analizie, a tok rozumowania zaprezentował w jasnym, bardzo szczegółowym i przekonującym uzasadnieniu. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonana została przez Sąd I instancji z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art.5 kpk i art.7 kpk, zgodna jest z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów logicznych lub faktycznych.

Odnosząc się w do zarzutu opartego na podstawie określonej w art.438 pkt.3 kpk należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy poddał zgromadzony materiał dowodowy wszechstronnej analizie, a tok rozumowania zaprezentował w przekonującym uzasadnieniu. W przeciwieństwie do apelacji opartej na wybiórczo wskazanych okolicznościach podstawę zaskarżonego wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. W ocenie Sądu odwoławczego apelacja nie przytoczyła takich okoliczności, które mogłyby podważyć prawidłowe ustalenia Sądu I instancji. Trzeba zarazem podkreślić, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia lecz musi zmierzać on do wykazania jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd I instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

W odróżnieniu od skarżącego Sąd Okręgowy wnikliwie ocenił cały materiał dowodowy zgromadzony w powyższej sprawie nie opierając swojego rozstrzygnięcia jedynie na jego części. Ocenione w sposób swobodny zeznania świadków wskazują bez żadnej wątpliwości, że oskarżony nie zaniechał procederu handlu narkotykami po okresie, za jaki został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu w sprawie II K 119/10. Słusznie zatem w tym zakresie Sąd Okręgowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Oskarżony w polskim procesie karnym może dowolnie kształtować swoją linię obrony i składać wyjaśnienia w treści, którą uzna za wspierającą tę linię. Wyjaśnienia te podlegają ocenie jak każdy inny dowód i z tego względu słusznie Sąd I instancji za niewiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego, że zaniechał handlu narkotykami po lipcu 2010r. Sam skarżący poddaje w wątpliwość to stanowisko pisząc, że czyny przypisane oskarżonemu w powyższej sprawie mogły zostać popełnione (podkreślenie SA) przed lipcem 2010r. Pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, którzy nabywali od oskarżonego narkotyki wskazuje, że miał to miejsce w czasie określonym w zaskarżonym orzeczeniu.

Za całkowicie dowolne, nie poparte żadnymi dowodami należy uznać przypuszczenia apelującego, że zeznający w sprawie świadkowie jako uczniowie OHP – mający trudności w nauce nie są w stanie wiarygodnie określić czasu w jakim nabywali od oskarżonego narkotyki.

Okoliczność, że dla oskarżonego obojętnym był wiek osób, które kupowały od niego narkotyki nie oznacza, że nie miał świadomości ich wieku. Sąd Okręgowy wnikliwie rozważył kwestię świadomości oskarżonego co do wieku osób nabywających od niego narkotyki. W wyniku tych rozważań Sąd I instancji zmienił opis czynów wobec zarzucanych oskarżonemu w akcie oskarżenia. Wydaje się nie dostrzegać tego skarżący, wskazując na brak świadomości oskarżonego co do wieku M. M. (2). Tymczasem Sąd Okręgowy zmienił opis czynu w tym zakresie, a co za tym idzie również i jego kwalifikację prawną (pkt.I zaskarżonego wyroku).

Co najmniej przewidywanie oskarżonego D. D. co do wieku W. P. wynika z ich znajomości z gimnazjum. I ta okoliczność ma znaczenie dla kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu w tym zakresie. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że W. P. powiedział oskarżonemu, że jest pełnoletni i ma ukończone 18 lat. Dywagacje zatem skarżącego o relacjach młodych ludzi co do swojego wieku są całkowicie dowolne i nieprzystające do realiów rozpoznawanej sprawy.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał zarzut istniejących wątpliwości co do ilości narkotyków udzielonych przez oskarżonego. Błędnie skarżący wywodzi, że oparcie się w tym zakresie jedynie na zeznaniach świadków jest niewystarczające do przypisania oskarżonemu czynów jak w zaskarżonym orzeczeniu. Podkreślenia wymaga, że nabywcy w zasadzie niezwłocznie spożywali zakupione narkotyki. Trudno więc oczekiwać aby w materiale dowodowym znajdowały się narkotyki, które sprzedawał oskarżony. Prezentując tezę o braku związku oskarżonego z przestępczością narkotykową skarżący zdaje się nie dostrzegać, że oskarżony jest prawomocnie skazany na udzielanie marihuany (k.312-313 akt sprawy).

Sąd II instancji nie podziela również stanowiska apelującego, że przypisana oskarżonemu ilość narkotyków, które sprzedał nie jest znacząca. Podkreślić w tym miejscu należy, że w przedmiotowej sprawie nie mają zastosowania przepisy dotyczące „znaczej” ilości substancji narkotycznych, gdyż przepisy art.58 i 59 ustawy z dnia 19 września 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, których popełnienie przypisano oskarżonemu D. D. nie zawierają znamienia znacznej ilości. Słusznie jednak Sąd Okręgowy uznał, że ilość marihuany, której udzielenie przypisano oskarżonemu D. D. jest znacząca, gdyż pozwala na odurzenie stu kilkudziesięciu osób. Sąd Apelacyjny żadną miarą nie podziela poglądu skarżącego, że dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego ma jakiegokolwiek znaczenie, czy wskazana ilość marihuany została sprzedana jednorazowo czy też w okresie niespełna rocznym. Ilość bowiem osób, która mogła się odurzyć jest niezależna od okresu czasu w jakim narkotyki zostały udzielone.

Aprobaty Sądu Odwoławczego nie zyskał pogląd apelującego, że zachowania oskarżonego w inkryminowanym czasie należy uznać za wypadek mniejszej wagi.

Na wstępie wskazać należy, że podstawowym kryterium oceny czy dany czyn stanowi wypadek mniejszej wagi jest stopień społecznej szkodliwości czynu. Oceniając zaś stopień społecznej szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu. Podmiotowymi (subiektywnymi) elementami społecznej szkodliwości czynu są - zgodnie z art.115 § 2 kk - postać zamiaru i motywacja sprawcy. Pozostałe elementy społecznej szkodliwości czynu, o których mowa w art.115 § 2 kk mają charakter przedmiotowy, nie odnoszą się bowiem do sfery psychicznego stosunku sprawcy do czynu.

Oceniając podmiotowe elementy społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu D. D. stwierdzić należy, że sprawca działał w celu osiągnięcia korzyść majątkowej, nie bacząc na to, że został już uprzednio prawomocnie skazany za takie samo przestępstwo. Oceniając natomiast przedmiotowe elementy społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu należy mieć na względzie, że oskarżony działał w sposób jawny, niejednokrotnie na terenie lub w bezpośredniej okolicy szkoły, w stosunkowo długim okresie czasu.

II.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał również zarzut rażącej surowości kary orzeczonej wobec oskarżonego D. D..

Odnosząc się do tego zarzutu wskazać należy, że bezsprzecznie Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować.

Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.53 kk. Na gruncie art.438 pkt.4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco niewspółmierną”, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Innymi słowy zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowość sprawcy - a więc, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Mając na względzie, by rozmiar represji karnej był w pełni adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i winy oraz spełniał swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także by uwzględniał wpływ, jaki orzeczona kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, jak i potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawca jest sprawiedliwie karany, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do obniżenia oskarżonemu kary za przypisany mu czyn.

Apelujący nie wskazał żadnych okoliczności mogących stanowić przesłanki do obniżenia orzeczonej wobec oskarżonego kary. Za taką okoliczność nie sposób bowiem uznać podniesionej „postawy w trakcie postępowania” (str.6 uzasadnienia wyroku). Takie niezwykle enigmatyczne wskazanie, bez odniesienia się do jakichkolwiek konkretnych okoliczności nie może odnieść spodziewanego przez skarżącego skutku. Apelujący wskazał, że oskarżony działał jako sprawca młodociany (str.5 apelacji). Zgodnie również z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego odnoszącym się do przestępców młodocianych czynnikiem wiodącym przy orzekaniu kary są warunki i właściwości osobiste a ustalenie, że sprawca wykazuje wysoki stopień demoralizacji może wskazywać - nie rezygnując z wychowawczej roli kary - na konieczność długotrwałego oddziaływania na niego w toku wykonywania kary pozbawienia wolności. „Z faktu, iż sprawca jest młodociany nie wynika obowiązek jego łagodnego traktowania. Na eksponowanie tej okoliczności mogą liczyć tylko młodociani nie zdemoralizowani. W stosunku do młodocianych sprawców groźnych

przestępstw, których stopień demoralizacji jest znaczny, zgodnie z dyrektywą art.51 kk (obecnie art.54 § 1 kk) i art.50 kk (obecnie art.53 kk) należy orzekać kary surowe, pozwalające na prowadzenie długotrwałego procesu wdrażania do przestrzegania porządku prawnego, pozwalające na doprowadzenie procesu wychowania sprawcy do pozytywnego rezultatu” (orzeczenie składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17.07.1985r. w sprawie V KRN 284/85, OSNPG 1986/10/53). Dyrektywa wychowawczego oddziaływania kary nie może zatem oznaczać ani jednostronności ani pobłażliwości (patrz zachowujące swą aktualność orzeczenia Sądu Najwyższego - wyrok z dnia 14.04.1972r. w sprawie IV KR 28/72, OSNKW 1972/9/138; wyrok z dnia 23.04.1981r. w sprawie I KR 51/81, OSNKW 1981/10/53, wyrok z dnia 3.04.1985r. w sprawie V KRN 120/85, OSNKW 1985/9-10/73). Sąd I instancji uwzględnił okoliczność, że oskarżony D. D. jest sprawcą młodocianym stosując względem niego dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary. Nie sposób jednak uznać aby ta okoliczność mogła skutkować dalszym złagodzeniem orzeczonej kary, w szczególności poprzez orzeczenie jej w wymiarze niższym i warunkowe zawieszenie jej wykonania. W kontekście jednak trafnie wskazanych przez Sąd Okręgowy okoliczności obciążających (str.21-22 uzasadnienia wyroku) nie można bowiem przeceniać okoliczności łagodzącej, którą jest młody wiek oskarżonego. Zdaniem Sądu Okręgowego fakt, że oskarżony w młodym wieku po raz kolejny dopuścił się przestępstwa świadczy o jego głębokiej demoralizacji.

Orzeczonej wobec oskarżonego kara ma również za zadanie spełnienie dyrektyw prewencji ogólnej, wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 9.05.2002r. w sprawie II Aka 526/01 stwierdził: „Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących (zob.KZS 3/91 poz.8). Orzeczonej kara winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. (...) Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie funkcji odstraszającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie porządkanych postaw. Chodzi bowiem o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa” (KZS 2002/10/69). Pogląd taki znajduje potwierdzenie w ugruntowanym i zachowującym swą aktualność orzecznictwie Sądu Najwyższego (patrz: wyrok składu 7 sędziów z dnia 25.02.1981r. w sprawie V KRN 343/80, OSPiKA 1981/11/199; wyrok z dnia 30.12.1977r. w sprawie V KR 190/77, OSNKW 1978/4/44; wyrok z dnia 22.03.1974r. w sprawie IV KRN 6/74, OSNKW 1974/7-8/134; wyrok z dnia 15.10.1982r. w sprawie IV KR 249/82, OSNKW 1983/6/41) i w pełni podziela go Sąd Odwoławczy orzekający w powyższej sprawie.

Sąd II instancji nie podziela również poglądu skarżącego o wewnętrznej sprzeczności wyroku w zakresie kar orzeczonych wobec obu oskarżonych. Skarżący podnosząc ten zarzut w żaden sposób go nie uzasadnia. Tymczasem wskazać należy, że współoskarżonemu W. P. przypisano udzielenie mniejszej ilości środka odurzającego a nadto – co istotniejsze – postawy procesowe obu oskarżonych są diametralnie różne. Oskarżony W. P. bowiem konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw, podczas gdy oskarżony D. D. dopiero w końcowym etapie postępowania jurysdykcyjnego przyznał się do udzielenia środków odurzających jedynie dwóm osobom z ośmiu zarzucanych i przypisanych w wyroku Sądu Okręgowego. Nadto podkreślenia wymaga, że oskarżony D. D. odpowiadał w powyższej sprawie jako osoba karana, i to za takie samo przestępstwo, podczas gdy oskarżony W. P. był osobą niekaraną.

Sąd II instancji nie podziela zatem poglądu skarżącego, że orzeczonej wobec oskarżonego D. D. kara jest zbyt surowa. Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę uwzględnił bowiem ogólne i szczególne zasady wymiaru kary wskazane w art.53 kk i art.54 § 1 kk a także okoliczności mające wpływ na wymiar kary. Również okoliczności podniesione w piśmie oskarżonego a dotyczące jego planów osobistych i zawodowych pozostają bez wpływu na kwalifikację prawną przypisanego mu przestępstwa i wymierzoną za nie karę.

Wobec orzeczenia wobec oskarżonego D. D. kary przekraczającej wymiar 2 lat, brak jest podstaw do dalszego rozważania czy zachodzą przesłanki do wymierzenia mu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie zaistniała bowiem podstawowa przesłanka o jakiej mowa w przepisie art.69 § 1 kk. A jak wyżej

wskazano – brak jest podstaw do orzekania wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż to uczynił Sąd I instancji.

Sąd odwoławczy mając na uwadze powyższe wywody, ogólne i szczególne zasady wymiaru kary wskazane w art.53 § 1 i 2 kk i art.54 § 1 kk a także wskazane okoliczności obciążające i łagodzące podzielił pogląd Sądu I instancji, że karą współmierną, uwzględniającą te wszystkie elementy będzie kara 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności uzupełnione kumulatywnie przypadkiem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa. Kara ta bowiem i środek karny są w pełni współmierne do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu D. D., powinny spełnić zarówno cele zapobiegawcze w stosunku do oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

III.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną, nie stwierdzając jednocześnie zaistnienia przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk.

Na mocy przepisów art.§ 2 ust.1, 2 i 3, § 14 ust.2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia i obciążając nimi Skarb Państwa.